

порушників, тим самим не виділяючи їх від інших громадян, які також караються за не виконання норм трудового законодавства.

Норми покарання щодо парламентаріїв Грузії, внесені до регламенту. В той час як в законодавстві України норми, в яких зазначаються порушення, носять декларативний характер, тобто лише зазначають що не можна робити і що потрібно, законодавча база Грузії зазначає ще і міру покарання відносно депутата за невиконання обов'язків, покладених на нього державою та народом. Для норм, відносно покарання за невиконання трудових обов'язків в регламенті парламенту Грузії виділена окрема глава в якій зазначаються покарання не лише фінансові, а й дисциплінарні.

Тому, на думку автора, в процесі реалізації парламентської реформи слід врахувати на законодавчому рівні всі ці прогалини та колізії, особливо в регламентації трудових обов'язків депутата. Потрібно чітко визначити, чи є депутат політичною особою і трудове законодавство на нього не поширюється, чи він є громадянином, посадовою особою, який рівний з іншими громадянами у своїх і правах, і обов'язках. На діяльність депутата, окрім трудових прав, має поширюватися і трудове законодавство в площині трудових обов'язків, або ж взагалі виключити норму, про гарантування трудових прав, оскільки немає відповідних обов'язків.

Законодавець має підійти жорсткіше до норм покарання на порушення покладених на депутата трудових обов'язків, привести їх у відповідність до трудового законодавства, створити тим самим всі умови, для виконання в повній мірі 24 статтю Конституції України про рівність прав і свобод громадян. Народний депутат повинен на рівні нести відповідальність за порушення норм трудового законодавства, в тому числі і через певні обмеження, можливо, навіть через неможливість в майбутньому знову займатися даним видом діяльності, поважати загальнообов'язкові закони, та правила, за якими живуть прості люди. Україна повинна врахувати досвід провідних країн Європи, які вжили заходів щодо її усунення через врегулювання на законодавчому рівні. Цій проблемі приділена значна увага і у Грузії, що має такий же досвід розбудови незалежної держави що і Україна, проте яка просунулася в цьому питанні значно далі.

Законодавство повинно стимулювати саме відповідальність за порушення норми закону, адже, саме страх про майбутню відповідальність допоможе виховати обличчя держави, її парламент, та слугувати взірцем виконання всіх тих норм, які він прописує для інших громадян.

Ковальчук І. П.,
студент 5-К-СВ курсу НАВС

ПАРЛАМЕНТСЬКИЙ КОНТРОЛЬ ЗА ДОДЕРЖАННЯМ КОНСТИТУЦІЙНИХ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ ТА ГРОМАДЯНИНА

Парламентський контроль за додержанням конституційних прав і свобод людини і громадянина та захист прав кожного на території України і в межах її юрисдикції на постійній основі здійснює Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, який у своїй діяльності керується

Конституцією України, законами України, чинними міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Дослідженням інституту омбудсмана займалися такі автори – В.В. Бойцова, Л.В. Бойцова, С. Гурвіца, К.О. Закоморна, О.В. Марцеляк, Ю.М. Тодика, Н.Ю. Хаманьова та ін.

Вимоги до кандидатів на посаду Уповноваженого, порядок його призначення, звільнення та дострокового припинення повноважень в основному відповідають світовій практиці.

Однак певні вимоги до претендентів і процедури призначення на посаду, звільнення з посади та припинення повноважень Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини потребують нового законодавчого врегулювання з метою забезпечення незалежності українського омбудсмана від інших органів влади, неупередженого його ставлення до розгляду скарг і професійного виконання своїх функціональних обов'язків. По-перше, слід доповнити ч. 2 ст. 5 Закону України “Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини” вимогою до претендентів на посаду Уповноваженого мати вищу юридичну освіту; по-друге, вилучити ч. 3 ст. 5 Закону як таку, що певною мірою суперечить ч. 2 цієї ж статті Закону; по-третє, варто законодавчо закріпити принцип ротації українського омбудсмана, обмеживши термін його повноважень двома строками; по-четверте, необхідно детальніше викласти в Законі процедури відставки Уповноваженого і звільнення його за станом здоров'я.

Уповноважений Верховної Ради України з прав людини характеризується такими рисами як: а) це орган державної влади у формі посадової особи; б) Уповноважений призначається на свою посаду Верховною Радою України; в) він являє собою незалежний орган; г) це одноособова інституція; д) український омбудсман – політично нейтральний орган; е) він на постійній основі здійснює контроль за додержанням конституційних прав і свобод людини і громадянина та захист прав кожного на території України і в межах її юрисдикції; є) Уповноважений провадить свою правозахисну діяльність на підставі відомостей про порушення прав і свобод людини і громадянина, які він отримує за власною ініціативою та зверненнями громадян України, іноземців, осіб без громадянства чи їх представників або народних депутатів України; ж) Уповноважений керується у своїй діяльності Конституцією України, законами України, чинними міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України; з) він діє неформально на власний розсуд; и) сила його рішень не має обов'язкового характеру.

Інститут омбудсмана є одним з найбільш ефективних контрольно-наглядових, правозахисних органів, потенціал якого повною мірою ще не розкритий.